

3212
அடியாரியல்பும் பெரியார்
நிலையும்.

5539
R55

KOVILOOR MADALAYAM

KOVILOOR - 630 307

(NEAR) KARAIKUDI

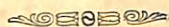
(PHONE: -435346)

ஆசிரியர்.

வே. மொ. கா. சி.

அடியாரியல்பும் பெரியார் நிலையும்த.

ஸ்ரீ மண்டைகட்டி சுவாமிகளின்
சரித்திரச்சுருக்கமும்.

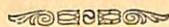
இது

வேதமொழி பேர்ப்பாசிரியர்
காசிவாசி. சிவானந்தயதீந்திர சுவாமிகளால்,
இயற்றுப்பெற்று.

மண்டைகட்டி சுவாமிகளின் அடியார்களால்,
பதிப்பித்து

ஷை சுவாமிகளின் குருபூஜையில் வெளியிடப்பட்டது.

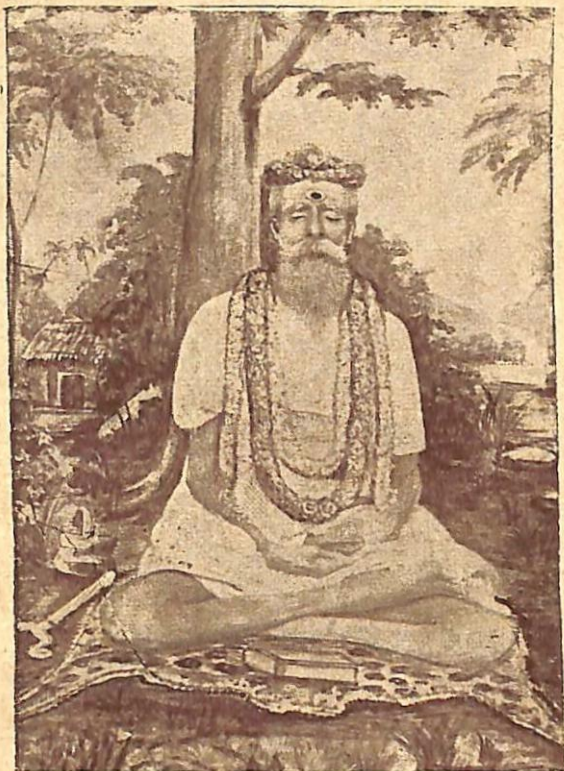
இதனால் வரும் ஊதியம் சுவாமியவர்களின் திருப்பணிக்கு
உபயோகிக்கப்படும்.

1936.

Printed at
THE PANDARI PRESS,
No. 26, Broadway, Madras.

மஹான் ஸ்ரீ மண்டைகட்டி சுவாமிகள்.

உ

முன்னுரை

கண்டவிட மெல்லாங் கடவுள் மயமென்றறிந்து
கொண்ட நெஞ்சர் நேயநெஞ்சில் கொண்டிருப்ப
தெந்நாளே.

நமது தண்டமிழ் நாடு, பண்டைக்காலந்தொட்டு எண்ணிறந்த அறிஞர்களாற் சிறப்புற்ற தென்பது யாவருமறிந்த விஷயம்.

தமிழ் மக்களும், அடியார்க்கும், பெரியார்க்கும் அரிய பெரிய தொண்டுகளைச் செய்து நலமுற்றனர் என்பதும், பெரிய புராண முதலிய உண்மை மறைகளால் நன்கு அறியக்கிடக்கின்றது.

இனி, உன்னிய வளமெலா மோங்கும் சென்னையம் பதியின் “வரதா முத்தியப்பன் வீதியில், ‘சோறிடு நாடு துணிதருங் குப்பை’ உறங்கப் புறந்திண்ணை யுண்டு” என்பது முதலான, பட்டினத்தடிகளின் உண்மைத் திரு வாக்கின்படி, சுமார் பதினைந்து வருடங்களாக ஒரு அன்பரின் வீட்டுப்புறந்திண்ணையில், தவமாற்றிக்கொண்டிருந்து, அட்சய வருடம் ஆடிமீ சுக்கிரவாரத் தினத்தில் விதேக முத்தியடைந்த மண்டைக்கட்டிச் சுவாமிகள் என்னும் பெரியாரின் குருபூசை விழாவை, சுவாமிகளின் அன்பர்கள் பத்து வருடங்களாக இனிது நடத்தி வந்தார்களென்பதை அன்பர்கள் யாவருமறிவான்றோ, அக்குருபூசை விழாவிற்கு என்னை இவ்வருடம் வரவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொண்ட தற்கிசைந்து இவ்வருடக் குருபூசை விழாவில் எனது

முன்னிலையில் நடந்த சொற்பொழிவுகளின் சாரத்தைத் திரட்டி எனது முடிவுரையாக்கி அதை ஒரு சிறிய நூலாய் இயற்றியுள்ளேன்.

கேட்டவாறு, மண்டைக்கட்டிச் சுவாமிகளின் சரித்திர சுருக்கமும் இத்துடன் சேர்த்துள்ளேன். இவ்வாறே நமது நாட்டில் நடக்கும் தேவாலய விழா, குருபூசை, மற்றும் பல விழாக்களிலும் பலவகை ஆடம்பரங்களைச் செய்து வருவதுடன் ஆன்றோர்களையும் அன்போடழைத்துச், சொற்பொழிவுகளைச் செய்வித்து, மக்கட்கு நன்னெறிகளைப் போதிப்பதுடன், அவை மறவாவண்ணம் இங்ஙனமே சிறிய சிறிய நூல்களாகவும் இயற்றி வெளிப்படுத்தின் மக்கட்கு மிக நலத்தை யுண்டாக்குவதுடன் அவ்வவ் விழாக்களில் மக்களின் மனதும் உற்சாக மடையும் என்று அன்பர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

இதற்கியைந்து தமது உத்தியோக முறையிலுள்ள பல தொல்லைகளையும் ஒதுக்கிவிட்டு இங்கு அரிய பெரிய சொற்பொழிவுகளியற்றிய, திரு. S. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, B. A., L. T., அவர்களுக்கும், வித்துவான் அரங்கநாதம் பிள்ளையவர்களுக்கும், அன்பர்கள் நன்றி பாராட்டுவார்களாக.

வேதமொழிபெயர்ப்பாசிரியர்,
காசிவாசி

சிவானந்தயதீந்திர சுவாமிகள்.

அடியாரியல்பும் பெரியார் நிலையும்

— — —

நாவிசைக்குஞ் சிவமறையோர்
நற்றவர்கள் தமைப்போற்றி
தேவர் பிரான் பணிவிடையோர்
திருவடிகள் தமைப்போற்றி
மேவு திரளார் கூட்ட
மெய்த் கொண்டர் தமைப்போற்றி
ஆவலுட னாகிபுரி
யமர்வோர்தா ளிணை போற்றி.

ஈண்டு, அடியாரும் பெரியாரும் என்பவர்கள், அருந்தவர்கள், மாதவர்கள், முனிவர்கள், அறவோர்கள், நீத்தார்கள், அறிஞர்கள், உயர்ந்தோர்கள், தாபதர்கள், மெய்யர்கள், தபோதனர்கள், முனைவர்கள், இருடிகள், படிவர்கள், பண்ணவர்கள், யோகிகள், கடிந்தோர்கள், உறுவர்கள், அந்தணர்கள், என்பன முதற்கொண்ட எண்ணிறந்த திருநாமங்களால் வழங்கப்படுகின்றவர்களாவர்.

அவற்றுள், மற்றனைத்தையும் தம்முள் அடக்கிக் கொண்டு நிற்கும் 'அடியார் பெரியார்' என்னும் இரண்டு திருநாமங்களைக்கொண்டு இருவரின் நிலைமைகளை ஈண்டுச் சிறிது விளக்குவாம்.

இனி, கடவுள், தனது சிற்சத்தியால் அருட்டிருமேனி கொண்டு ஐவகைத்தொழில் புரியா நின்ற உலகில்,

‘மக்கடாமேயாறறிவுயிரே’

என்றபடி, சிறப்புற்ற மக்கட்கு, இல்லறம் துறவறம்,

என்னும் இருவகை நெறிகளை, திருமேனிக்குறிப்பாலும், திரு ஆணைத்திறத்தாலும் அறிவுறுத்தருளினர்.

அவற்றுள், சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம் இல்லறக்குறியும், பிசுடாடன மூர்த்தம் துறவறக்குறியுமாம். இப்பொருளையே

“பெண்பாலுசந்திலனேற்பேதாயிருநிலத்தோர்
விண்பாலியோ கெய்திவிடுவர்.”

என, தெய்வத்திருவருள் மணம் வீசும் திருவாசகத் திருமறையும்,

இணரெரித் தேவுந்தானே யெரிவளர்ப் பவனுந்தானே
உணவு கொள் பவனுந்தானே யாகிய வொருவன் வையம்
புணர்வுறு போக மூழ்கப் பெண்ணுமா யாணுமாகி
மணவினை முடித்தான் அன்னான் மகிமையார் மதிக்கற்
பாலார்,

என, அருளாடல் மலிந்த திருவிளையாடற்புராணமும் இனிது அறிவுறுத்துகின்றன. மற்றும், பலவற்றையும் இவ்வாறே உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

அங்ஙனமே, பிசுடாடன மூர்த்தத்தை முன்னிட்டு

“இங்கிருந்து சொல்லுவதென் னெம்பெருமானெண்ணுதே
எங்கும் பலிதிரியும் எத்திறமும்—பொங்கிரவில்
ஈமவனத்தாடுவதும் என்னுக்கென்றாய்வேம்
நாமவனைக் காணலுற்ற ஞான்று”

என்னும், உண்மை நூலும் அறிவுறுத்துகின்றது. மற்றும், இதைக்கொண்டன்றோ, நமது சமயகுரவரும்,
“பெண்ணினை யுவந்துயார்க்கும் பேரின்ப மளித்ததோரார்”
எனவும்,

“யோகியாய் யோகமுத்தியுதவுதலதுவு மோரார்”,

எனவும், திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார்.

இஃதன்றியும், நமது தண்டமிழ் நாட்டிலுள்ளபண்
டைய இலக்கண இலக்கிய நூல்களுட் சிறந்து விளங்கும்
தொல் காப்பியமும்,

“காமஞ்சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ்சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங்கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்ற விறந்ததன்பண்பே, எனவும்

ஆற்றி னொழுக்கி யறனிழுக்கா வில்வாழ்க்கை
நோற்பாரி னேன்மை யுடைத்து. (இல்லறம்)

தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றையவர். (திருக்குறள் துறவறம்.)

எனவும், வகுத்துக்கூறுகின்றன. மற்றும் பல நூல்களும்
இவ் விருநெறிகளையும் இனிது கூற நின்றனவென்பது
முணரற்பாலது.

இத்தகைய அடியாரும் பெரியாரும், இல்லறம் துற
வறம் என்னும் இரண்டு நிலைகளிலுமுள்ளார். மற்றும், துறவில்
துறவு, துறவில் இல்லறம் எனவும், இல்லறத்தில் இல்லறம்,
இல்லறத்தில் துறவறம் எனவும் நான்கு வகைகளாக்கி
இனிது ஆராய்ந்து தெளிந்து கொள்க.

இனி,

அண்ணலாசடியார், அடியார் கூட்டம், நினதடியார்,
அடியார்க்கெளியவர், என்றற்றொடக்கத்து உண்மை நூல்
களிற் கூறப்பெற்ற அடியார் என்பவர் யாவர் எனின்?

ஈண்டு, அடி, என்னுஞ் சொல்லானது-ஏவல், விளித்
தல், முதலிய பல பொருள்களைக் கொடுக்கு மெனினும்,
ஆதி, கடவுள், அத்துவிதம் என்பதன் மேற்றாய் மெய்யுணர்
வுடையாரையே குறித்து நிற்கின்றது. அது வறுமாறு :—

ஈண்டு, 'மண்ணினிற் பிறந்தார் மதிசூடும் அண்ணலா
 டடியார்தமை யழுது செய்வித்தல்,' என்பது உண்மையா
 மெனின் இவ்வெலும்பு பெண்ணுருவாகி உலகர் முன்வருக,
 என்று, சம்பந்தப் பெருமானார் திருவாய் மலர்ந்தருளியபடி,
 எவ்வடியாரின் அன்னமளித்தலைச் சொல்லில் அதுவே ஒரு
 மந்திரமாய் அரிய பெரிய செயல்களைச் செய்கின்றதோ,
 அவரே அடியார் எனின்? உண்மை. அங்ஙனமாயினும்
 அடியார்தமையழுது செய்வித்தல் மண்ணினிற் பிறந்தார்
 பெறும் பயன் என்னு மித்துணைச்சொல்மாத்திரமே பேராற்
 றல்கொண்ட மந்திரமாமெனின்? இப்போது எம்போல்
 வாரும் அதை யோதின் அதனால் அரும் பெருஞ்செயல்
 ஆதல் வேண்டும்? அங்ஙனமின்மையின், அம்மொழியைக்
 கூறிய பெரியாரின் திருவருட்டிறவலியே அதற்கு முதற்
 காரணமா மெனல் உடம்படற் பாலதாம். பிறவேனின்?
 யான் செய்தவம், அதாவது அடியார்க்கு அன்னமிடல் உண்
 மை யெனில், பொய்யடியாரும் மெய்யடியாராதல் வேண்டு
 மென்று வேண்டியவாறே ஆயினமைக்குக்காரணம், வீருந்
 திட்டாரின் அன்பின் மிகுதியாமன்றோ, ஆகையால்,
 அடியாருக்கு அன்னமளித்தலே பேறென்பதற்கு அன்ன
 மளித்தாரின் மனப்பான்மையே காரணமென்றுணர்க.
 அஃதன்றியும், அவ்வன்னம்.

வித்தகமாகிய வேடத்தர் உண்ட ஊண்

அத்தன் அயன்மால் அருந்திய வண்ணமாம்;

என்றவாங்கே,

தேவர்கட்கு உணவான்மை காண்க. இதை,
 'சிவனுமிவன் செய்தி யெல்லாம் என்செய்தி யென்றும்,
 செய்த தெனக்கிவனுக்குச் செய்ததென்றும், பவமகல
 வுடனாகி நின்றுகொள்வன், என்ற திருவாக்கும் விளக்கு
 கின்றது.

இதனால், சிவனோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து நின்றலே
 கருத்தாமெனல் கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க. அற்றேல்,

“என் அடியான் இந் நாவல் நகர் ஊரன், இது நான் மொழிவதென்றான்” என்று, பரசிவனாரே வலிந்து தடுத்து அடிமை கொள்ளப்பெற்றவரே அடியாரெனில்? பின், அவரையே தோழனாகவுங் கொண்டமையின், அடிமைத்தன்மையும், தோழனாற் தன்மையும், தம்முள் மாறுபட்டன வாதலின், இத்துணை மாத்திரத்திரத்தால் அதை நிறுவுதல் அரிதா மென்க.

அங்ஙனமாமெனின்? பரசிவனுக்கு நற்றொண்டு புரி கின்றவர்களே அடியார்களெனின் இழுக்கென்னை? அதுவும் ஒருவாற்றால் ஒத்ததாமாயினும், கல்லாடித்தல், பிரம்பால் டித்தல் முதலான தீச்செயல்களைச் செய்தாரும் அடியாருள் எண்ணப்பட்டு உயந்துள்ளாராதலின் அமையாதென்க.

அற்றேல், சிவனடியாருக்குத் திருத்தொண்டு செய்கின்றவரே அடியாரெனின்? சுந்தார் என்னும் பெயரை மாத்திரஞ் சொல்லினும் மனம் பொறுக்காதவராய், தனது வயிற்றைக் குத்திக்கொண்டு உய்ந்தாரிடத்து இவ்வியல் இன்மையின் பொருந்தாமையதாம்.

பரசிவனுக்குப் பாமாலை சாத்துகின்றவரே அடியாரெனின்? உண்மை. ஆனால், பூமாலை சாத்தியும், மற்றும் பல தொண்டுகளைச் செய்தும் நலமடைந்தாரும் பலரிருத்தலின் இதுவும் வழுவடையதாம்.

மகாட்குச் சிறிதும் துன்பம் விளைக்காதவரே அடியாரெனின்? சமணரைக்கழுவேற்றிய சபபந்தப்பெருமானாரும் தந்தையைக்கொன்ற சண்டேசுவரரும் மூக்கையறுத்தல் முதலான பல துன்பங்களைச்செய்து சிவன்பால் அன்பு செய்து உய்ந்த வற்றொண்டராகிய அடியாரிடத்து இவ்விலக்கணம் இல்லாததால் இதுவும் இனிது பொருத்தமற்றதாம்.

பொய் முதலானவைகளை விட்டவர்களே அடியாரெனின்? பாண்டியன் பொருட்டு நரியைப் பரியாக்கல்

முதலான பலவிதப் பொய்களைச்செய்து சிவத்தொண்டு புரிந்து திருவருட் செல்வத்தைப்பெற்ற திருவாதவூரடிகள் எரிதத்து இத்தன்மையின்மையின் இதுவும் பழுதாம்.

காம முதலியவைகளைக்கடிந்தவரே அடியாரெனின்? சங்கிலி நாச்சியார் மேல் காமமிருந்து பொய்கூறிய சுந்தரர் பால் இவ்விதக்கணம் செல்லாமை யின் இதுவும் குற்ற முடையதாம்.

பரசிவனடியைப், பூக்கொண்டு போற்றுகின்றவரே அடியாரெனின்? பூவைப் பாணமாக்கிவிட்ட மன்மதனும், கல்லாலடித்த சாக்கியனானும் அடியாரகாமை யின் இதுவும் வழுவுடையதாம்.

சிவவேடத்தை யுடையவரே அடியாரெனின்? நாடக சாலையில் சிவவேடமணிந்தவரும், வயிறு வளர்த்தற்பொருட் டாகவே வேடம்பூண்டு திரிகின்ற வெறும் வீணரும் அடியார் எனப்படுதலோடு, சிவ வேடம் இல்லாத உண்மை யடியார் அடியாரலர் என்பதுமாகும்; ஆதலின் இதுவும் நலமுடையதன்று.

அற்றேல், “எவரேனுந் தாமாக லலாடத் திட்ட திரு நீறுங் கண்டிகையுங் கண்டாலுள்கி” என்றபடி, வேடமும் சிறப்புற்றதல்லவாமோவெனின்? சத்தியம். எல்லாவற்றை யும் சிவமாய்க்காணும் சிவஞானக் கண்ணுடையாரின் திருவுளத்தின் தெளிவாலென்க. இது பற்றியே, மாலற நேயம் மலிந்தவர், என்று, குற்றமுடையவரின் வேடம் நீக்கப் பட்டிருக்கிறது.

துறவைமாத்திரம் உடையாரே அடியார் எனின்? துறவை மேற்கொண்ட சைனத்துறவிகளும், புத்தமதத் துறவிகளும் அடியார்கள் எனப்படுவதுடன், துறவைப் பொருட்படுத்தாது இல்லறத்திருந்து ஈசற்குப்பணி புரிந்து

இன்ப வீடெய்திய அடியாரும்பலரிருத்தலின், இதுவும் ஒத்ததன்று.

உலகுக்கு உபகாரஞ்செய்பவர்களே அடியாரெனின்? உற்றுநோக்கின் விவேகானந்தர் கூறியபடியும், ஒருபயன் கருதாவிடின் உயிர்க்குச்செயல்தோன்று தென்றாவாற்றா லும், உபகாரமும், முடிவில் தனது ஆன்மஞானத்திற்கு ஒரு சாதனமாய் முடியும் என்க.

மற்றும், 'அங்கங்கேயுயிர்க்குயிராயறிவு கொடுத்து' என்றவாறே மெய்யுணர்வைக்கொடுத்தலைவிட வேறுபகாரம் எதுவுமில்லை. கடவுட்குத் தொண்டுசெய்து வீடுபெற்று, சனகர் முதலானோர்போல் சமாதி நிட்டராயிருந்த மெய் யடியார் அடியாரல்லர் என்பதும், கடவுள்மாட்டிம், கடவு ளடியாரித்தும் சிறிதும் அன்பில்லாது பாமரராய் யாதானு மொருவகைப்பற்றி உலகுக்கு உபகாரம் பண்ணுகின்ற ஏனையமதத்தார்களும் அடியார்கள் என்பதும் வரும், ஆதலின் இதுவும் முற்றும் பொருத்தமுடையதன்று.

மருந்து முதலானவற்றால் மக்களின் பிணி முதலான வற்றைப் போக்குகின்றவர்களே அடியார்களெனின்? வாத பித்தசிலேட்டுமங்களின் குறைவு நிறைவு முரண்களால்வந்த உடம்பின்பிணியை முழுதும் போக்கல் ஏவராலும் முடியாத தாலும், அவ்வணம் போக்கினும், மனப்பிணி, வாக்குப் பிணிகளை அதாவது விருப்பு வெறுப்பு முதலியவைகளையும் கடுஞ்சொல் முதலானவைகளையும் நீக்கினாலன்றி மக்கட்கு இன்பம் நிகழாமையினாலும், இது, நோய்தீர்த்துப் பொருள் தேடலாவதன்றி இன்பஞ் செய்யலாகா, இதையே

காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன்
நாமங்கெடக் கெடும்நோய்,

என்று திருவாய் மலர்ந்துள்ளார் தெய்வப்பலவர். மற்றும்.

‘மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கருந்தியது
அற்றது போற்றியுணின்’

என்ற, மருந்து மந்திரவாக்கையும் கடைப்பிடித்தொழுகில்
வைத்தியமும் வேண்டா நென்மறுணர்க.

வேதாந்திகளே அடியார்களேனின்? நானே பிரம
மென்று இறுமாந்திருத்தலின் இவர்கட்கு அடியார் என்னுந்
தன்மை பொருந்தாது. சித்தாந்திகளே அடியார்களேனின்
சித்தாந்தமென்பது எல்லாமதங்கட்கும் செல்லுதலாலும்
அல்லது.

‘தீதில் பொருள் கொண்டுரைக்கும் நூல் சைவம்
பிறநூல் திகழ்பூர்வஞ்சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்’ என்ற
சித்தியார், வாக்கின்படி இஃ குறிப்பெயராய் சிவாகமங்கள்
சித்தாந்த மெனப்படினும் அவைகளைக்கற்றாரும் மற்றாரும்
அடியார் எனப்படுவர். மற்றும், சிவாகமத்தின் அந்தத்தில்
சித்தித்தது எனவும் படுதலின் அது சிவத்தோடு அத்து
விதமாய் நின்றலேயன்றி வேறில்லை. அத்தன்மையையுடை
யாரே அடியாரெனின்? அவரை அடியாரலர் என மறுப்
பார்யாவர்?

அற்றேல், அடியார் என்பவர்தான் யாரோ வெனின்?
அடி என்னும் ஏவல் வினைச்சொல் பல்வகைப் பொருள்
களைக் கொடுப்பதாமெனினும், ஈண்டு, கடவுள், ஆதி,
திருவடி என்பவைகளையே குறிப்பித்து நின்றலின் ஆதி
யாகியாகி கடவுளின் திருவடியை யடைந்தவரே அடியா
ரெனின்? கூறிப்போந்த அனைவரும் இத்தகைய அடி
ஞானத்திற்குக்கருவிகளுள் ஒரோ வொன்றைக்கைக்கொண்
டுள்ளாராதலின் அனைவரும் ஒருவாற்றால் அடியாராவர்.
ஆனால், இது உபசார மென்றுணர்க.

உண்மையிலோ, அடியென்பதன் பொருள்.

“பரவுயிரில் யான் எனது என்றது அற நின்றது
அடியாம்”

என்னும் உண்மை வாக்கின்படி, சீவத்தன்மை கெட்டுச்
சிவமாய் நிற்கின்றவரே அடியாரெனல் எல்லாநூற்கும்,
பெரியார்க்கும், மதங்கட்கும் முடிந்த பொருளாம்.

இதுவே, இறைவனடி ஞானமே ஞானமென்பர்,
என்று கூறப்பெறுகின்றதுமாம்.

இத்தகைய அடியார் கூட்டமே முத்திக்குக்காரணமாம்.
இதுவே கிடைத்தற்கரிதாம். இது கிடைக்காவிடில்
உயிரைத் துறத்தற்கொத்த துன்பத்தை யடைவதற்
குரியது மாம்.

அற்றுகலினன்றே,

‘அடியார்கூட்டிய அதிசயங்கண்டாமே’ எனவும்,

‘அடியார் கூட்டங் காட்டாயேற் சேத்தேபோனாற்
சிரியாரோ,”

எனவும் மணிவாசப் பெருமானார் திருவாய்
மலர்ந்தருளியுள்ளார் என்க.

“அடியாருறவும் அரன் பூசை நேசமும், என்னும்
பட்டினத்தடிகளின் பொன்மொழியும் இப்பொருட்கு இரத்
தினமாய்த் திகழ்கின்றது.

இனி, பெரியார் என்பவர் யாவரோவெனின்? சம்பந்தப்
பெருமானார், அடியார்க்கு அழுது செய்வித்தலே மக்கட்
பேறெனல் உண்மை யென்றாற்போல, அப்பூதியடிகளின்
மனைவியார் அவரும்,

‘பெரியவரமுது செய்யும் பேறு, என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினாராதலின் கூறிப்போந்த மெய்யடியாரே பெரியார் என்பதற்கு ஐயமொரு சிறிதும் இன்றும்.

இத்தகைய பெரியார், சமயம் நோக்கி, ஞானி, நல்லார், அறவர் என்பது முதலான பல திருநாமங்களால் வழங்கப் பெறுவர் எனினும் ஈண்டுப்பெரியார் என்னுமொரு பெரு நாமத்தாலேயே விளக்கப்படுகின்றனர்.

அத்தகைய பெரியாரின் நிலைவருமாறு:—

ஈண்டு,

“உற்ற நோய் நீக்கி யுறுஅமை முற்காக்கும்
பெற்றியார்ப்பேணிக் கொளல்.”

என்னும், தமிழ் மறைவாக்கின்படி, ஒருவருக்கு உற்ற நோய் நீக்கி, பின்னர் துன்பம் வாராமல் காக்கின்றவரே அத்தகைய பெரியாரெனின்? உண்மை. இது ஒருவரை நோக்க மாத்திரம்பெரியார் என்னுந்தன்மையாகுமேயன்றி எல்லா உலகிற்கும், எல்லார்க்கும், எவ்வகைக்கும் பெரியாராகார். ஆதலின், இது திடஞானிகளிடத்துச் செல்லாமையின் பொருந்தாது.

உலகைப்புரக்கும் வேந்தரே பெரியாரெனின்? வேந்தர், முற்றத்துறந்த முனிவருக்குத் துரும்பை யொத்தவரே யாவர், ஆதலின் யாண்டும் பெரியாரெனல் எவ்வாறு?

இதையே,

“துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு,” என்ற பழமொழியும் விளக்குகின்றது.

மற்றும், உலகையாளலும், “இவ்வரசியற்கை அற்ப
மற்றதனால் எய்திடுந் துன்பினுக்களவின்று” என்றபடி,
சிறிது இன்பத்தையும் பெரிய துன்பத்தையும் உடையதா
மாதலின், வேந்தரைப் பெரியாரெனல் உலகின் வழக்கில்
உபசாரமென்றுணர்க.

அற்றேல், பெருஞ்செல்வமுடையாரே பெரியாரெனின்?
‘சகடக்கால் போலவரும்’ என்றபடியே நிலையாமையையே
அணிகலமாகக்கொண்ட செல்வமுடையார் பெரியார் எனல்,
ஒதியுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துத் தானடங்காத பேதைய
ரானவர் பல்லைக்காட்டிச் சொல்லை நீட்டி, கலகத்தை மூட்டி,
மானத்தை யோட்டிப் பொருளிரந்து வாணட்கழிக்கும்
கயவர்க்கு ஒத்ததாம்.

மற்றும்,

“சிற்றம்பலமேய செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ்
செல்வமே” என்ற திருவாக்கிற்கியைய சுடவுள் வழிபாடே
நிலைத்த செல்வமென்பதும், அதையுடையாரே பெரியா
ரெனலும் கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க.

இதையே, சிவனருட் செல்வராகிய திருநாவுக்கரசரும்

“மங்குவார் அவர் செல்வம் மதிப்போமல்லேம்” என்று
பழித்துத்தள்ளினர்.

சீதேவி, மூதேவிகளின் சம்வாதத்தில், சீதேவியை
யுடையாரிடத்துப் பெரும்பாவங்கள் விட்டகலா, என்னும்,
பிரமாண்ட புராணக் கதையும் ஈண்டுக்கவனிக்கற்பாலது.

இதுபற்றியன்றோ,

கண்ணபிரானும், வறிய குலத்திற்கிறந்த நல்லார்க்கு
எளிதில் உண்டைஞானமுந் தோன்றுமென்றருளினர்.
விரிக்கிற பெருகும்.

அற்றேல், வறியராய்த் தெருவுதோறும் இரந்துண்ணு
கின்றவரே பெரியாரெனின்?

இவர்கள், பிறரைவஞ்சித்து வயிற்றைப் பெரிதாக்கிக்
கொண்ட பெரியார்களேயன்றி பெரும் பொருளையுணர்ந்த
பெரியாரல்லர்.

கிடைத்தவற்றையுண்டு வாழ்கின்றவரே பெரியா
ரெனின்? மலைப்பாம்பும், அங்கங் குறைந்து வலியற்றாரும்
அவ்வண்ணத்தரே யாதலின், அவர்களும் பெரியாராதல்
வேண்டும்?

மலைப்பாம்பு தத்தாத்திரயருக்கு ஒரு குருவாமாதலின்
பெரியாரெனில் குற்றம் யாதெனின்? அவர், பாவனையால்
மலைப்பாம்புபோன்று வினைவயத்தால் வரும் உணவையுண்டு
பெருந்தவமாற்றி வந்தனரேயன்றி, கிடைத்தவற்றை யெல்
லாம் விடாது உண்டு உடலைப் பெருக்கும் விலங்கைப்
போன்றாரல்லர். தவத்திற்கு இடையூறுவராத தடுத்தல்
வேண்டுமென்பதே இதன் கருத்தென்றுணர்க.

ஆசாரங்கள் ஒன்றுமின்றி விலங்குபோலத் திர்கின்ற
வரே பெரியாரெனின்? அற்றன்று,

விலங்குகள் தத்தமது ஒழுக்கங்களில் ஒருபோதும்
சிறிதும் வழுவாமல் நடந்து வருவனவாதலின் விலங்கினும்
தாழ்ந்தவரெனினுமடையு மென்க.

அற்றேல், 'கற்றல் கேட்டலுடையார் பெரியார்கழல் கையாற்றொழுதேத்த'

என்ற மறைவாக்கின்படி, கல்வி கற்று, கேட்டு அறிவு மிக்குடையாரே பெரியாரெனின்? கல்வியறிவு இல்லாதாரை நோக்க இத்தகையர் பெரியாரேயன்றி முழுதும் பெரியாரல்லர். இதுவே இம்மெய்மொழிக்குங்கருத்தா மென்க. இன்றெனில்?

'செயற்கரிய செய்வார் பெரியார்' என்பதனோடு முறணுமாறறிக.

அற்றேல், முற்றத்துறந்து, இறைவன் பற்றைத் தொடர்ந்து மெய்யுணர்வு கைவரப்பெற்ற பெரியாரது நிலையாதெனின்?

"நித்தன் அன்பு கொண்டு, வேர்த்தாற் குளித்துப் பசித்தால்ப் புசித்து விழிதுயின்று, பார்த்தாலுலகத்தவர் போலிருப்பர்" என்பாரென்றுணர்க.

அங்ஙனமாயின், பலவகைச் சித்திகளில்லாமைப் பெரியாரெனல் எவ்வாறெனின்? நன்று கூறினாய், சித்தி கட்டுக் காமிய தவமே காரணமாதலின், நிட்காமிய தவ முற்றிச் சிவஞானங் கைவரப்பெற்று முத்தி நன்னிலையி லிருப்பார்க்குச் சித்திதான் எற்றுக்கு? 'முனிவர் சித்திகள் விநோத மாத்திரந்தரும் முத்தியைத்தாராவே'

என்று புறக்கணித்ததும் இதுபற்றியன்றோ, ஆதலின், திருவருட்டிறத்தால் முத்தொழில் செய்யவல்ல பெரியார்க்கு சித்தியின் மெனல் யாங்ஙனம்?

இதனால், அகத்தியமுனிவர் முதலானோர் போன்று சகா மியதவம், நிட்காமியதவம், என்னும் இரண்டுஞ் செய்திருப் பரேல், தத்துவஞானத்தையும் சித்தியையுமுடைய பெரியாராவர். ஒவ்வொரு தவமேயியற்றியவரெனின் ஒவ்வொரு நிலையையே பெற்றிருப்பர். ஆதலின், பெரியார்க்கு ஒரு தலையாகச் சித்தி இருத்தல் வேண்டு மென்பது இல்லை.

இது பற்றியன்றோ, ஞானிக்கு விதியில்லையென்பதும், வினைவயத்தால் பலவகையான நடைகளுடன் இருப்பார் என்பதூ உமென்க.

அற்றேல், பெரியார் பலவிதமான கருமங்களைச்செய்யில் அவை பற்றுகாதோ வெனின்? ஆகா. என்னை? தீயைக் கட்டினவர்க்கு அது சுடாதது போன்றும், மருந்து மந்திரங்களை யுடையார்க்கு விடம் ஏறுதது போலும் பற்றுகென்க.

இதை,

‘அங்கித்தம்பனை வல்லார்க்கு, என்றற்றோடககத்துச் சிவஞானசித்திச்செய்யுளால் கண்டு தெளிக.

மற்றும்,

ஞால மதின் ஞான நிட்டையுடையோருக்கு நன்மை
யொடு தீமையிலை நாடுவதொன்றில்லை,

சீலமிலை தவமிலை விரத மொடாச்சிரமச்
செயலிலை தியானமிலை சித்தமலமில்லை

கோலமிலை புலனிலை கரணமிலை
குணமில்லை குறியில்லை குலமுமில்லை

பாலருடனுன் மத்தர் பிசாசர் குணமருவி
பாடவினொ டாடலிவை பயன்றி டினும் பயில்வர்

என்று கூறுவதுகொண்டு தெளிக.

இவ்வாறிருக்கின், இவர் ஞானியென்று கண்டுகொழல் எவ்வாறெனின்?

‘அருளுடையோரைத் தவத்திற் குணத்தில் அருளி
லன்பில் இருளறுசொல்லினும் காணத்தகும்’

என்று பட்டினத்தடிகளின் அருட் குறிப்புத்திருவாக்
காற் கண்டு போற்றி யுய்க.

அடியாரியல்பும் பெரியார் நிலையும்

முற்றிற்று.

பெரியாரடிப்பொடி முடிமேலாகுக.

ஓம்
தத் சத்
பரப்பிரஹ்மணே நம :

சென்னை வரதாமுத்தியப்பன் வீதியில்
விதேக முக்தியெய்திய
ஸ்ரீ மண்டைகட்டி சுவாமி
அவர்களின்மீது பாடிய
நவரத்தின மாலை

அறுசீர்விருத்தம்

பிளவுபடாச்சுயஞ்சோதிப் பிழம்பேயுன் பிரமையெலாங் கடந்து பெற்ற
களவுபடாக்கருணைவெள்ளங் கதித்தெழுந்து கரைபுரண்டே னுளங்கவர்த்து

உளவுபடா வறுதியதா யுண்மையதா யொன்றாய்ப் பல்லுயிர்களாகி
அளவுபடா சமாதிகின்ற மண்டைகட்டித்தேசிகனே யமலா போற்றி. (1)

நின்றனையே யத்துவித நெறியதனின் மனதைவென்று நின்சொற் கேட்க
வென்றனையே யிகழுகின்ற காமமொடு வெகுளியினை வெருவி யோடக்
கொன்றனையே பேதவா திகளடைதற் கரிதாகி குலவு மேகஞ்
சென்றனையே மண்டைகட்டித்தேசிகனே யருள்வடிவே திருத்தாள் போற்றி.

தந்தைதாய் தமர்தாரஞ் சந்தையினிற் கூட்டமெனக் கருதி நாளுஞ்
சுந்தையிலே யுட்டுறவு கொண்டதன்றிச்சிவராஜ யோகஞ் செய்யும்
பந்தியிலே புகுந்தாய்ந்து பகரொனாத சோதியிலே கலந்தனையோ
சந்தமிகும் மண்டைகட்டித்தேசிகனே சரண்கமலம் போற்றி போற்றி (3)

மாயையா னுள்ளவெலா மாயமென வறியாத மடமையேற்கு
ஞாயமிது வெனப்புகஹு நன்மணியே பொன்மணியே ஞான மூர்த்தி
தாயினுந் கருணையுடன் றமியேனைக் கடைக்கணிக்குந் தருவே யுள்ளத்
துயருடன் கலந்தனையோ மண்டைகட்டித்தேசிகனே துகளி லானே. (4)

சங்கவிலா வான்மீன்கள் பலவுந்நுஞ் சந்திரனாய்ச் சாற்றலாமோ
பங்கமுதங் கச்சோதம்பலபலவாய்க் கூடினுமோர் பாது வாமோ [பைப்
இங்குணைப்போ லெங்கெங்குந் துருவினுமே கிடைத்தலரி தியார்க்கு மின்
புக்கமுடன் போதிக்கும் மண்டைகட்டித்தேசிகனே புனிதா போற்றி.

கண்ணியினிற் பட்டுருகும் ிணையதுபோல் கலங்கு மடியேற் கருளாம்
வண்ணிறையாற் கட்டறுக்கு வளமாக்க லென்னோ வழுங்கு தத்துவ
விண்மணியே தவமணியே வேதாந்த சிரோமணியே விமல ஞானக்
கண்மணியே மண்டைகட்டித்தேசிகனே கழலிணைகன் போற்றி போற்றி (6)

அஞ்ஞானக் கடல்கடக்க யாருபதே சஞ்செய்வா ரவனி மீதே
மெஞ்ஞான விளக்கேற்று நாயகமா மணியேயுன் மினிர்நோக் கத்தை
விஞ்ஞான்று செனுத்தாம லெனையலைப் விட்டேகி யிருத்த னன்றோ
பொய்ஞ்ஞால மதுவிடுத்தாய் மண்டைகட்டித்தேசிகனே போற்றி போற்றி.

களம்மனத் தால்வினைந்த கன்மங்க ளெத்தனையோ காம மென்னும்
பன்மத்தில் வீழ்ந்தினைத்த பவநோயு மெத்தனையோ பவமிலா தோர்
உள்ளத்தை யுணராது வைதிட்ட வன்மொழிக ளொருங்கே மாற்றி
தென்னியசீ ரமுதூட்டும் மண்டைகட்டித்தேசிகனே போற்றி போற்றி. (8)

பெற்றாலும் பேருலகில் நினைப்போலப்பெறல்வேண்டும் பெரிய தூல்கள்
கற்றாலும் வேதாந்தங் கற்கவேண்டும் கற்று நாளும் கருத்தை யூன்றி
நிற்றாலுஞ் சமாதிநிலை நிற்கவேண்டும் புகழ் நெரில் நினையொத்தாரின்
பொற்றோப் புகழவேண்டு ம்புவியில் பூரணனே போற்றி போற்றி. (9)

வெண்பா

அட்சயநல் லாடிமதி யாறைந்து தேதிநிசி
பட்சம்சுத்த சேரநிநாளில் பார்மீது—இச்சையற்ற
மண்டைகட்டித்தேசிகனு மாமுத்தி யெய்தினனே
பண்டைமறை போற்றுகின்ற பண்பு,

இது : கா. தாண்டவராய நாட்டார் அவர்களா விபற்றியது, ம-ம-ம-மீ,
சூதனார்-கோபால் நாயுடு அவர்களால் வினியோகிக்கப்பட்டது.

உ
ஓம் குரவே நமஃ

புரீ மண்டைக்கட்டிச் சுவாமிகளின்
சரித்திரச் சுருக்கம்.

இப்பெரியாரின், ஊர், குலம், மத முதலானவை தெரியவில்லை. இது ஞானிகட்கு, ஊர், பெயர், ஜாதி, முதலானவை இல்லை யென்பதைக்குறிக்கின்றது.

இவர், பண்டையில் ஒரு துணியை இடையறாது கட்டிக்கொண்டிருந்ததால் அது ஒருவகைக்காரணப் பெயராயிற்று.

இவர்,

‘உடைகோவண முண்டுறங்கப் புறந்திண்ணையுண்டு, எனவும்.

‘சோறிடு நாடு துணிதருங்குப்பை, எனவும் நமது, முற்றத்துறந்து எத்திக்கும் போற்றும் பட்டினத்தடிகள் திருவாய்மலந்தருளியபடி, சென்னையம்பதியில் வரதாமுத்தியப்பன் வீதியிலுள்ள ஒரு அன்பர் வீட்டின் திண்ணையில் கடுத்துறவிபோன்று வசித்தவர்.

மற்றும், சாதியிலே குலங்களிலே சாத்திரச்சண்டைகளிலே, என்றற்றுடக்கத்துச் செய்யுளின்படி ஒரு விதமான சண்டை பூசல்களைச்செய்யார்.

ஓடும் பொன்னும் உறவும் பகையுமோர்
கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்தியும் நிந்தையும்
வீடுங்கானமும் வேறற நோக்குதல்
கூடுந்தன்மை கொளுமன நன்மனம்.

என்றபடி, இவர் நட்புடையார், இவர் பகையுடையார், இவர்செல்வர், இவர் வறியர் என்பது முதலான வேற்றுமை யொழிந்தவர்.

இவர் வாயினால் ஒருவாறுகிய இன்னிசைப் பாட்டால் கடவுளைப்போற்றுவார்.

அன்பர்கள் ஒருசமயத்தில் அற்ப பொருளைக்கொடுக்கில் ஏற்றுக்கொள்ளுவார். ஆனால் அதை அங்கு வரும் பசிப் பிணியாளர்க்குக் கொடுத்து உதவுவார்.

பிணியாளர்கள் வந்து தம்மை வேண்டிக்கொள்ளில் மருந்துண்ண வேண்டாமென்று சொல்லுவதுடன் ஒரு துளியளவு திருநீற்றை பெடுத்துக்கொடுத்து அந்நோயை நீக்கி இன் புறச்செய்வார்.

சிலர்க்குப்புத்திரப்பேறு முதலான வரங்களையும் அளித்துள்ளார்.

இவர் தரையிற்படுத்துறங்கவே மாட்டார். எப்போதும் யோக நிலையிலேயே யிருந்துவந்தனர்.

கிடைத்தபோது கிடைத்த காடி, கூழ், சோறு, முதலியவற்றை அன்போடு ஏற்று அருந்திப் பசிதணிப்பார். இன் சுவை யொன்றையுந் தேடமாட்டார். இவர், திருவாரூர் தக்ஷிணமூர்த்தி சுவாமிகளின் பெருமையை அடிக்கடி அன்பர்கட்கு எடுத்துப்போதித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சிலர், இவரை பொன்னாங்கண்ணிச் சுவாமிகளின் மாணவர் என்றுஞ்சொல்லுவர். இவர் இத்தகைய நிலையிலேயே அப் புறந்திண்ணையில் சுமார் பதினைந்து வருடங்களாகக்காலங்கழித்து வந்தனர்.

பின்னர், இவர் உடம்பில் சிறிதுநேரம் கண்டது, அப்போது இவர் இருந்த வீட்டின் தலைவர் ஒரு திருமணத்தின் பொருட்டு நல்ல முகூர்த்தம் நோக்கித்தெருவில் பந்தற்கால் நாட்டும்போது இந்தச்சுவாமிகளின் தேக நிலையைக்கண்டு ஐயுற்று நெருங்கிச்சென்று இவருடைய தேகத்தைச்சுற்று முற்றும் பார்த்தனர். பார்க்கவே இவர், “அன்பனே! கீ, பார்க்கின்றது எற்றுக்கு? நினது கல்யாணத்திற்குள் எனது தேகம் நழுவாது, மற்றோ, கல்யாண முடிந்த பின்னர் அதே காவணத்தில் எனது விழாவும் நடக்கும்” என்றனர்.

அதைக்கேட்ட அவ்வன்பர், மனவுறுதிகொண்டு, கல்யாணத்தைத்தொடங்கி நடத்திமுடித்துவிட்டனர்; முடிந்த பின், சிலஅன்பர்கள் வந்து சூழ்ந்து கொண்டு சுவாமின்! தமது உடற்பிணியை மாற்ற ஏதாகிலும் சிகிச்சை செய்யலாமா? என்று அன்போடு வினாவினர்.

அதைக்கேட்ட இச்சுவாமிகள் அன்பர்காள்! நாயக் கொருசூலும் அதற்கொரு மருத்துவமும் நாட்டிலுண்டோ? ஒன்றும் வேண்டாம் யான் வந்தவழி செல்வேன் என்றனர். அதைக்கேட்ட அன்பர்கள் விட்டுப்பிரிய மனம் பொருராய் இரவில் பத்து மணிவரையும் இச்சுவாமிகளின் பாங்கர் இருந்து விட்டு பிறகு தத்தமது வீட்டிற்குச்சென்றனர்; சென்ற சிறிது நேரத்தில் திடீரென ஒரு வெடிச்சத்தம் போன்று கிளம்பியது; அதைக்கேட்டு அனைவரும் ஓடோடிப்பார்க்க, இச்சுவாமிகளின் கபாலம் பிளந்திருந்தது, இரத்தமும் வழிந்தது இவர் விதேகமுத்தியடைந்து விட்டனர். இவரடைந்த நாள் அக்ஷய வருடம் ஆடி மாதம் முப்பதாந்தேதி சுக்கிஷபட்சம் வெள்ளிக்கிழமை இரவாம்.

பின்னர் இவருடைய அன்பர்கள் இவருடைய திருமேனியை முறைப்படி அடக்கஞ்செய்து மோக்ஷதிப முதலான கிரியைகளையும் சிறப்பாய் நடத்தினர்.

அதன் பின்னர் இவருடைய திருவுருவப்படங்களை வைத்து அதே இடத்தில் குருபூசையை நடத்திக்கொண்டு வருங்கால் ஒருநாள் அவ்விட்டின் தலைவர் இத்திருவுருவத்தை இங்கு வைத்துப்பூசிப்பதால் எனக்கு வறுமை வரும் என்று கோபித்து படத்தை எடுத்தெறியத் தீர்மானித்திருந்தபொழுது, இவருடைய கனவிற்கோன்றி 'என்னை யெடுத்தெறியில் மிகக்கேடுவரும்' என்று பயமுறுத்தவே அவ்வன்பரும் பயந்து தனது வீட்டின் திண்ணையிலேயே வைத்துப்பூசித்து வருமாறு சொல்லி விட்டனர்.

இவ்வாறே, இவரது திருவுருவப்படத்தை பல அன்பர்களும் வேறிடத்தில் வைத்துப்பூசிப்பதற்குப் பலமுறை முயன்றபோது இந்தச் சுவாமிகள் அவரது கனவிற்கோன்றியான் அவ்விடத்திலேதானிருப்பேன், என்னை மாற்றல் கூடாது, என்று அறிவுறுத்தினான். அவ்வாறே குருபூசை முதலிய நடந்து கொண்டுவருகின்றது.

இவருடைய சரித்திரம் நன்றாய் தெரியில் மறுபதிப்பில் அச்சிடப்பெறும்.

மண்டைகட்டி சுவாமிகளின்

சரித்திரச்சுருக்கம்

முற்றிற்று.

1872

1893

Michigan